

**[Lange.]**

om man rokker ved den Tillid, som Kreditforeningsvirksomheden har opnaaet ikke alene indenfor Landets Grænser, men ogsaa udenfor dets Grænser, hvor vi jo i høj Grad har maattet søge hen for at faa afsat vore Kreditforeningsobligationer. Danmark er desværre et kapitalfattigt Land, et Land, der enten har haft for lidt Evne til at spare de nødvendige Midler op eller — man kan maaske ogsaa sige det paa en anden Maade — har haft saa meget Initiativ, at Udviklingen har været stærkere end Kapitalopsparingen. Hvad enten nu det ene eller det andet er Tilfældet, har det, som jeg sagde, ført til, at man har maattet ty til Udlandet for at afsætte vore Kreditforeningsobligationer, og selv om man kunde haabe paa, at det vilde forandre sig i Fremtiden, at Opsparingen vilde sætte stærkere ind, saa at vi ikke behøvede at søge til Udlandet med vore Kreditforeningsobligationer, er det dog tvivlsomt, om det vil ske saa hurtigt og i saa stor Udstrækning, at vi ikke vil være interesserede i, at Udlandet betragter vore Kreditforeningsobligationer som særdeles solide. At vi ikke kan taale, at man kommer til at se anderledes paa dem fra Udlandets Side, viser de Kurser, som man i Øjeblikket ser paa gode danske Papirer paa udenlandske Børser.

Jeg tror derfor, at man maa se med stor Betænkelse paa Bestemmelsen i § 7 om, at man kan suspendere Udtrækningen af Kasseobligationer. Det er noget, som Obligationsindehaverne med Rette har maattet regne med, at man ikke vilde gøre, og Udtrækningschancen har jo i sin Tid været med til at bestemme de Kurser, som Obligationerne er blevet solgt til, ikke alene til indenlandske, men ogsaa til udenlandske Købere.

Vi vil fra vort Partis Side meget gerne medvirke til enhver Lovgivning, der paa rimelig Maade kan virke til Gavn for Landbruget; vi erkender fuldt ud, at den nuværende Landbrugskrise kan kræve ekstraordinære Foranstaltninger. Naar den ærede sidste Taler udtalte, at man ikke var i Stand til at gøre Landbruget rentabelt — og det er vel sandt, at man ikke fra Lovgivningsmagtens Side er i Stand dertil —, vil jeg dog paa den anden Side sige, at hvis man ikke tror paa, at man kan naa til dette, hjælper Betalingshenstand intet. At udsætte Betalingerne kan kun være formaalstjenligt, hvis man har den Opfattelse, at Landbruget i den kommende Tid vil blive saa rentabelt, at det ikke alene vil kunne opfylde de For-

pligtelser, som hver Tid bringer, men ogsaa den Forpligtelse, som man nu vil udskyde. Men jeg kan heller ikke erkende, at Lovgivningsmagten slet intet kan gøre for at gøre Landbruget rentabelt. Det Forslag, vi sammen med Partiet Venstre har forelagt om Ejendomsskatternes Nedsættelse, skulde jo bl. a. tjene til at gøre Landbruget rentabelt, og jeg vil gerne pege paa, at vi fra konservativ Side Gang paa Gang har fremsat Ønske om, at der af Lovgivningsmagten skulde gøres noget for at forbedre vore Afsætningsmuligheder, naturligvis ogsaa med det Maal at gøre Landbruget rentabelt — vi tænker dør paa Afsætningsmulighederne ikke alene udenfor Landets Grænser, men ogsaa indenfor dets Grænser.

Med Hensyn til det foreliggende Forslag vil jeg gerne sige, at vi ikke uden Skade for Debitorerne og maaske særlig Fremtidens Debitorer kan prisgive Kreditorernes Interesser, det være sig Kreditinstitutioner eller Personer. Man skal være meget varsom med, at man ikke ved en Lovgivning som denne, hvorved man søger at hjælpe de Folk, som ikke evner at betale, samtidig kommer til at svække Villien til at betale. Naar man tager i Betragtning, hvad den økonomiske Forbindelse med Udlandet betyder for os, vilde det værste være, om man i Udlandet fik det Indtryk, at det ikke alene var enkelte Personers, men Nationens Villie til at opfylde sine Forpligtelser, der svigtede. Derfor skal man efter min Mening være meget varsom med en Lovgivning som den, vi her drøfter; men vi er naturligvis fra mit Partis Side villige til at undersøge Mulighederne for at hjælpe Debitorerne paa en saadan Maade, at der samtidig tages et rimeligt Hensyn til Kreditorerne. Jeg indrømmer, at det er meget betænkeligt for Staten at paatage sig nogen Garanti, men skal det ske, maa det være indenfor meget snævre Grænser, og jeg kan tilsige mit Partis Medvirken til en Undersøgelse af Muligheden for at hjælpe Debitorerne uden Skade for Kreditorerne og med en begrænset Risiko for Staten.

**Weistrup:** Jeg skal ikke fremsætte mange Bemærkninger til Fordel for det foreliggende Forslag, og jeg skal i alt Fald holde mig den højtærede Formands Henstilling efterrettelig: Ikke at bruge for stærke Udtryk. For saa vidt som jeg regner mig selv som hørende til de stille i Landet, falder en saadan Henstilling godt i Traad med hele mit Naturel. Men jeg vil